

der Hayes en Lov til Bestemmelse for, hvorledes de have at forholde sig, som give sig af med at kundgjøre deres Tanker igjennem Pressen. Jeg indseer meget vel, at Literaturens Frugter, de kunne ikke blive fyldige eller smukke, dersom de skulle presses gjennem et Snørliv eller en Tragt eller noget andet saadant indsnærende Instrument (Patter), men det er paa den anden Side ogsaa min Anskuelse, som jeg ikke kan fravige, at der skal være Orden i alle Ting; der skal være Orden i Samfundsforholdene, der skal, naar vi skulle leve med hinanden og omgaaes med hinanden i Enighed og Fred, saa skal der være visse Regler og Forskrifter, som vi Allesammen maae underkaste os, og det forekommer mig, at Skribenterne ere ligesaa nær til at holde sig visse Forskrifter efterrettelige som andre Mennesker i Samfundet. Jeg troer heller slet ikke, at det kan være saa forfærdelig en Ting for dem at finde sig i Saadant. Det kan dog ikke være andet end ønskeligt, at de, som give sig af med at udtale deres Tanker offentligt i Publicum, at de ere kundskabsrige og dygtige Folk, og, ere de dette, saa vilde de nok hitte paa at udtrykke sig saaledes, at de ikke komme deres Medmennesker for nær, det være sig nu Mand i offentlige Stillinge eller private Folk, og, naar de ikke træde Nogen for nær, da maatte det være en sær slem Lov, der skulde kunne ramme dem; men det kan dog vistnok ikke nægtes, at der undertiden kan være Folk, der kunne give sig af med at offentliggjøre deres Tanker, som ikke sga ganske ere den Sag vorne, eller som udtale Uttringer, som vistnok Alle maatte ønske de hellere havde beholdt hos sig selv. Det er ikke Folks Leilighed, at man bliver talt ilde om i offentlige Blade eller i offentlige Skrifter; hvad der kommer frem i Pressen, det har for Menigmand en vis Værdi, selv om det i og for sig ikke duer synderligt og, naar det bliver bragt Landet rundt, saa kan det ikke altid være tilstrækkeligt, at man faaer Haas paa den, som har udsagt det, for det kan undertiden være, at der kan hænge noget ved af det Dømmeme, som Menneskene i deres Skrøbelighed ere saa villige til at fatte om den, der tales ilde om. Jeg er saaledes i mine stille Tanker kommen til den Overbeviisning, at der maa

være en Lov, som sætter Straffe for dem, som komme Andre for nær, ogsaa om de udtale deres Ord igjennem Pressen. Jeg skal nu tillade med et Par Ord at omtale, hvorvidt det kunde være hensigtsmæssigt at gaae videre ind paa Behandlingen af det Lovforslag, som foreligger. Dersom vi ikke gjøre det, saa beholde vi det, vi have, og jeg deler deres Ansuelser, som holde for at det ikke er nogen liflig Forsætning, vi have i denne Henseende. Derimod kan jeg ikke nægte, at vi vel nok vilde kunne hitte paa en Maade at faae det foreliggende Lovudkast til-dannet saaledes, at vi kunde være tjent med det, saaledes nemlig, at de, hvis Kald det er igjennem Pressen at virke til Misbrugs Afstæffelse og til Fremme af Videnskabelighed og alt Andet, som godt kunde være — at de, siger jeg, have den Frihed, de behøve, for at røgte en saadan Gjerning, og paa den anden Side kunde have et Middel til at faae dem renset, som misbruge den Rettighed, de kunde have til offentligt at udtale deres Mening. Og jeg har det faste Haab, at det vil kunne lykkes at faae Bestemmelserne saaledes lempede, at man ikke har nødig at revse en Smed iskedetfor en Bager. Specialiteterne af Loven skal jeg aldeles ikke indlade mig paa at omtale her; thi det er ikke Tiden dertil; og det, som derom kunde være at sige, er allerede udtalt paa en mere betegnende Maade, end jeg vilde kunne finde Ord til. Men jeg er saa fast overbevist om Rigtigheden af fremdeles at behandle denne Lov her i Salen, at jeg, dersom jeg havde Venner, som agtede paa, og vilde gjøre hvad jeg sagde, da vilde jeg bede dem om at stemme for, hvad jeg udtalte i denne Retning; men, da jeg ikke er i den lykkelige Stilling at kunne smigre mig hermed, saa (Mange Stemmer: Jo! Jo! Jo!), vil jeg indskrænke mig til simpelthen at udtale det Duffe, at Loven kommer til 2den Behandling.

Formanden: Forinden jeg slutter Forhandlingerne for idag, skal jeg give Ordet til den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te District (S. A. Hansen), som ønsker, at gjøre en kort personlig Erklæring i Anledning af en Uttring, der saaldt for.

S. A. Hansen: Efterat have confereret med flere, har det høiarverdige Medlem for